

Gud gjør ikke forskjell på folk.

(Rom. 2, 11).

Dette ord er både alvorlig og på samme tid trøstefullt. Gud gjør ikke forskjell på folk. Det er vel ingen som kan si dette med sandhet heller uten Gud. Vi må nok erkjenne at vi ofte gjør forskjell, men Gud gjør det aldri.

I versene for står det blandt annet: «Tregsel og angst skal komme over hver menneskesjel som gjør det onde, både jøde først og så greker; men herlighet, ære og fred skal times den som gjør det gode, både jøde først og så greker». (9. og 10. vers). Dette viser oss at både rett og urett høster sin lønn. Det samme finner vi i Gal. 6, 7: «Far ikke vill! Gud lar sig ikke spotte; for hvad et menneske sår får han også høstet». Dette er ikke skrevet til ufrøst, men til frøst, til Guds barn. «Vi skal alle åpenbares for Kristi domstol for at enhver kan få igjen hvad der er skjedd ved legemtet, efter det som han har gjort, enten godt eller ondt». (2. Kor. 6, 10.)

Det er derfor alvorlig farlig for oss som er Guds barn å gjøre urett mot noen. Det er bedre å lide urett. Hvor lett har vi ikke for å domme efter rykter og uoverveiede stemninger og følelser. Ved noiere undersøkelse av saken kan vi ofte finne at det forholdt sig helt anderledes enn vi tenkte, mente og trodde. Har vi gjort urett hester vi selv urett igjen. Det hjelper ikke at vi gjorde det i god tro heller — det kan nok bli formildende omstendigheter, men fritar oss ikke fra gjengjeldelsen. Vi har fått klar beskjed fra Guds ord og kan undgå det ved å holde oss efter Herrens ord. Må Gud gi nåde til det. Han vil gi oss det hvis vi blir stille nok i vår ånd så han kan få gjort sitt ord levende for oss. Derfor sa Jesus at vi skulde våke og be. Det er herlig for oss som lever i den nye pakt — nådens husholdning — at lovens krav kan oppfylles i oss. (Rom. 8, 4.) Troen på Jesu Kristi herlige gjenløsningsverk, hans død og opstandelse, har ikke alene gitt oss syndernes forlatelse, men også kraft til å oppfylle lovens krav. Her åpner det sig en underbar utsikt for oss. Gud kan gi — og vil gi — oss kraft til å seire over urettferdighet og synd. Om vi har snublet og falt gang på gang, så er Gud villig til å ta imot oss påny og svake, feilende og hjelpeløse mennesker kan han gjøre til seirende kristne. Må det bli et alvorlig bønneemne for oss alle som er troende i disse tider. Vi lever i de «siste tider» og ifølge Guds ord skal urettferdigheten bli stor nu, men det går an å få seier. Har vi gjort urett mot noen så la oss be Gud om tilgivelse og gjøre hvad

vi kan for å gjøre det godt igjen. Vi høster selv velsignelse av det.

II.

I Galaterbrevet 2, 6 finner vi de samme ord igjen, men i en annen forbindelse. Her er det den meget almindelige og lite påaktede synd som størsteparten av de kristne også i våre dage er tilbøielige til å ligge under for: Å gjøre forskjell på Herrens vidner. Hvis det er en «storpredikant» så kommer de troende ut til møte og det er så veldig; men hvis det ingen fremmed predikant er eller en av de «små» predikanter skal tale så sitter man hjemme. De store forsamlinger må ha store predikanter og så får de små profeter reise på småstedene. «Det kreves så meget her hos oss og det må noe mere til enn hvad en og hver kan prestere», høres ofte uttalt. Det er nettopp det samme som i menigheten i Korint og i menighetene i Galatien. — Noen holdt sig til Paulus og noen til Apollos; andre til Kefas og andre bare til Kristus. Det var jo like galt alt sammen. Paulus nevner det ved det rette navn. Han sier: «I er ennu kjødelige». (1. Kor. 3, 3). Det er klart at vi skal akte på dem som har ordet i sin makt og akte dem høit for sin gjernings skyld; men vi skal heller ikke forsakte dem som har mindre evne til å holde en formfullendt preken, men som allikevel er kalt av Gud og opprikte Herrens vidner. De mange tomme benker og bedehuse når det for eksempel er bønnemøte eller forsamlingen ikke har noen fremmed predikant, vidner uhyggelig om forsamlingenes kjødelighet i så måte. «Gud gjør ikke forskjell på folk». Han møter op der hvor to eller tre er samlet i hans navn. Både små og store møter er velsignet når Gud velsigner. Når man ser hvordan eldre kristne kan la være å gå på sin egen forsamlings møter for å høre en eller annen berømt taler som taler i et annet lokale er det som oftest et vinesbyrd om deres kjødelighet. De predikanter man liker og som kan vekke opsikt ved sin opreden eller på annen måte gjør sig bemerket, ofrer man både penger og annet på; men de små, men trofaste arbeidere får nøie sig med å gå for «lut og kalt vann», som ordspråket sier. Det er synd, mine brødre. Gud ser ikke efter storheten men efter et oppriktlig hjerte. «Han gjør ikke forskjell på folk!» Det kunde skrives meget om dette, men skal ikke gjøre det nu.

III.

I Jakobs brev 2, 1—13 står det også om å gjøre forskjell på folk. Her er det angående å gjøre forskjell på rike og fattige. En mann

Påskemorgen.

Vi hilser dig Kristus Guds enbårne sønn
for døden på korset du led.
Mot ondskapens fyrste du seirende
du blev vår rettferdighet.

Vi hilser dig Kristus, Guds veldig sønn,
det romerske gravsegl du brøt.
Htn påskedagsmorgen for slekten
en fullkommen frelse så søt.

Vi hilser dig Kristus, Guds kjærteg sønn,
for Anden du sendte til jord.
Den tager av ditt og den tolker ditt ord.

O, Gud, hvad din nåde blir stor.
Vi hilser dig Kristus Guds evige sønn,
vi ville så gjerne bli lønn
for alt hvad du kjempet og alt
hvad du led.
Du blev vår rettferdighet.

H. B. B.

i fine klær kommer inn i forsamlingens møter og så finner man frem en god stol til ham og ber ham sitte der, men sier til en fattig: «Stå du der eller sett dig derhenne ved min fotskammel». Så sier Jakob i vers 9: Men gjør I forskjell på folk da gjør I synd og loven revser eder som lovbrytere. Må Gud bevare oss fra også dette.

For en tid siden stod det en artikkel i et svensk blad hvor det berettes om at to menn kom frem til forbønn, de vilde bli frøst. Den ene var en rik og ansett forretningsmann, den andre en fattig og forkommen stakkar. Den fattige kroken var det ingen som tok sig av, men alle flokkes om den rike. Den rike mannen fikk forsamlingen mange ubehageligheter og meget sorg av, men den fattige, som ingen ga akt på, blev til stor velsignelse for både menigheten og andre. — «Gud gjør ikke forskjell på folk».

Så tilslutt: Dersom noen føler sig tilsidesatt eller urettferdig behandlet så bli ikke mismodig eller harm. Hele bibelen vidner om at Guds folk fikk møte slikt. Overgi det til ham som dømmer rettferdig og bli selv et forbilledt i ikke å gjøre forskjell på mennesker. La oss først og fremst demme oss selv. Vi sier ikke at sort er hvitt eller at ondt er godt, men ber Gud om nåde til å leve efter Guds ord og strekke oss ut efter den fullkommenhet som Jesus vidner om i Mat. 5, 44—48. Da er vi Guds barn, sier Jesus. Dermed mener han at vi da handler og lever som Guds barn bør.

Gud hjelpe oss alle!

G. Iversen.

Kjære misjonsvenner!

På direkte anmodning presenterer jeg idag et par «forsemt misjonærer»: Det er br. og str. Glittenberg, som for vel 3 år siden reiste ut til Belgisk Kongo for å forkynne evangeliet for de takkars formørkede hedninger.

Før utreisen var Glittenberg en god støtte i forsamlingen hjemme på Moster, hvorfra han har det aller beste vidnesbyrd. Utad er han ikke så godt kjent blandt vennene, da han ikke reiste så lenge i Norge; men de som kom i berøring med ham fikk inntrykk av at han var en helstøpt kristelig personlighet.

Imidlertid er det kommet for dagen at de har det trangt økonomisk og dette må rettes på snarret. Det er mange ting den barnhertigste står hjelpelos overfor, men det kan ikke sies her. Her kan de interesserte hjelpe, og det bare med noen pengestykker. Naturligvis har hjertelaget meget å si, men vi må vel kunne gi av glad hjerte når vi kan fremme så stor en sak med så usle ting som penge? Noe i mellem fingrene har alle, og så bekjenner vi oss for å være åndelige også. Da kan vi både gi og be.

Nu er det ikke Glittenberg som har bedt mig skrive. Det er en annen for hvem det har lyktes «å pumpe» litt ut av ham om det økonomiske. Br. Glittenberg tok det forbehold at han ikke skulde si noe. Dette har ikke vedkommende gått med på, og hvem skulde vel tie med slikt? Skal en gå her og tro at alt er vel mens de lider mangel?

Da jeg leste siste kvittering i Misjons-Røsten så jeg at han hadde fått meget for lite og satte mig fore i mitt hjerte å gjøre noe for søkende Glittenberg. Det er ikke rett dette at noen skal ha overflod og andre lide mangel. Det er rett og slett personforgudelse som er skyld i dette og dog er det Gud som «veier gjerningene».

Noen dage efter nevnte forsett fikk jeg brev med anmodning om å slå til lyd for Glittenberg, og da slår jeg til med en gang. Kan skrivelser hjelpe gjør jeg det med glede, og jeg er forvisset om at mange vil de med glede også når de nu får vite behovet.

La oss nu lese 3. Joh. 5—7; og så tenke oss litt om — «For hans navns skyld drog de ut». Det var visselig så med Glittenberg også.

Og hvad så?

Les nu det 8. vers. Der ser vi at vi er skyldige å hjelpe slike og at vi blir medarbeidere for sannheten om vi gjør.

Mer behøver jeg vel ikke å si. Det er ikke nok bare å be for misjonærene. Det er dem som ikke gir som trøster sig med at det er viktigst å be for dem. Men deres bønner som ber fordi de ikke vil gi er ikke meget verd for Gud, og heller ikke «som føde» for mi-

sjonærene. Nei, misjonærene kan ikke mere leve av og klæ sig med bønn enn du kan. De må ha mat, drikke, klær, sko og reisepenger som andre mennesker.

Med Kristi kjærlighet i våre hjerter tror jeg vennene vil anse det som et privilegium å sørge for å hjelpe dem ut av vanskeligheten så de kan ha det de trenger. Husk på de har 2 små barn også, og så er det ikke bare mat og klær de skal ha for å gjøre misjonsarbeide de skal ha noe til andre også og til reiser m. m.

La oss be og gi, og be at gaver må komme som svar på bønn.

Gaver, store eller små, sendes kassereren: R. Løkingholm, Mosterhavn.

Ma. b. Stove.

Vi vil også benytte anledningen til å minne om saken. Br. Glittenberg var godt likt blandt vennene her hjemme. Han opholdt sig en forholdsvis lang tid her i Sarpsborg hvor hans bror var forstander i Baptistmenigheten og alle likte ham.

Nu må de venner som arbeider for ham forsøke å ta et ekstra løft. Fremforalt bed for ham.

Red.

Misjonær Samset lever.

Kinamisjonsforbundets hovedstyre i Oslo har i disse dager motatt den første rapport fra misjonær Olofsson som ved årsskiftet avløste Carlsson i Luan i den kinesiske provins Anhwei, hvor de armeer som bekjemper de røde har sitt hovedkvarter.

Man har lite håp om at det vil lykkes soldatene å befri den tilfangetatte misjonær Samset. Da Olofsson i midten av februar kom tilbake til Hankow fikk han meddelelse fra Macheng om at en mann som hadde vært i den røde armé i 8 år hadde overgitt sig til myndighetene. Han var beveget og hadde meget ammunisjon og håndgranater og fortalte at han 2 ganger hadde vært i den avdeling som holder Samset fanget. De var ca. 200 mann og behandlet ham pent — men venter på løsepenger. Samset skal i midten av oktober være tatt til roverens hovedkvarter på et fjell ved navn Kiu-li-pah-tsai i Loshan-hsien. — Han blev bevoktet i et stort tempel.

I et brev som medfølger rapporten skriver Olofsson at det ingen særlig grunn er til å tro at Samset ikke er i live. «De vil ikke drepe en utlending», sa misjonær Hayman.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15 i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Fra redaksjonen. Barnerøsten.

Flere har spurt om Barnerøsten og Misjons-Røsten har samme redaksjon og ekspedisjon. Det har vi ikke. Misjons-Røsten og Barnerøsten er to helt forskjellige forettagelser. Stoff til de to blader blir sendt til vedkommende blad som det er bestemt for. Barnerøsten utgis av br. Stefan Trøber.

Finnmarksmisjonær Henrik Eilertsen

er for tiden på en liten tur her syd for å minne vennene om det arbeid som drives i Nord-Norge av de frie venner. Han er kjent som en varmherjet arbeider i Finnmark og Troms fylker i flere år. Nu har vennene anledning til å støtte ham i arbeidet. Det er bare en liten tid han kan være her i det sydlige Norge og nu må ingen gi ham den beskjed at det ikke passer at han kommer, men ta vel imot ham og gi ham et godt offer til arbeidet.

Fr. O. Valton

har som arbeidet i Hammerfest har på grunn av dødsfall i familien måttet avbryte arbeidet der for en tid. Virksomheten i Hammerfest fortsetter. Søstr. Emma Arseth og Berit Gandrudbakken vil forelselig virke der.

Autoritets-kristendom.

Red. Fredrik Ramm har i «Da-gen» skrevet en artikkel angående en diskusjon som er blitt ført om innholdet av en av Frithjof Nansens taler. Noen mener at han fragik sin ungdoms ateistiske innstilling, og bekjente sig til en slags uklar religiøs etikk. Andre hevder at han bare talte om hvor foretreffelig kulturen var, og hvor viktig det er at kvinnelige akademikere tar del i fredsarbeidet.

Red. Ramm skriver bl. a.: «Vi søker hos den døde Nansen efter en erfaring og autoritet som den levende slett ikke hadde. Vi sier at fordi Nansen avsvor sin ateisme, må vi gjøre det, eller fordi Nansen ar ateist må vi også være det. Vi søker med andre ord Nansens hjelp på et felt hvor han var ute av stand til å gi oss hjelp. I oceanografi,

Br. Valton tilhører som bekjent pinsevennene.

Den gode hyrde.

Vil med disse linjer sende en hilsen til vennene.

Når Jesus sier at han er den gode hyrde, så sikket han tilbake til det gamle testamente, hvor profetene taler om den Gode hyrde som skulde komme. Patriarken Jakob så ham på sin dødseng som Løven av Juda. Profeten Esaias så ham som lammet. Begge så rett; men de så hver sin side av hans vesens herlighet. Vi kan se at Jesus har gitt sitt liv for oss, sitt eget hjerteblod.

Intet var for kjært for ham når det gjaldt oss. Han har interesse av å omgås dem. Han elsker dem, og har gitt sitt hjerte til færene, tenker på dem og bærer dem stadig på sitt hjerte. For hvert nytt lam som fødes fryder den gode hyrde sig. De er hans eiendom. Han blir bedrøvet for hvert får som ryves av ulven. Hvorfor gjør han alt dette?

Han elsker færene. Han er den gode hyrde. Han elsker oss så innerlig at ingen på jorden kan få uttalt med hvilken himmelhøi og avgrunnsdyb kjærlighet han elsker sine får. Hele hans kjærlighets lengsel er vendt mot oss. Det står: Han kjæmper sine. Han vet å tale et ord i rette tid til en trett sjel. Han kjæmper dine tunge timer og tørrer tærene av dine øyne.

Så tilslutt: Er du så lykkelig å være et får eller lam idag og du er bevart fra fall og farer så pris Gud for dette, min elskede ukjente bror i Kristus. Broderligst

Karl Brodin.

Påskehilsen.

Filadelfiaforlaget har utgitt et vakkert og innholdsrikt hefte til påske. Hettet er på 32 sider plus omslag.

Av de meget gode artikler vil vi gjerne nevne: «Da Gud reddet by- en vår», av kinamisjonær Parley Gulbrandsen. Det er underfullt å lese om Guds hjelp i en vanskelig situasjon. «Kraften av Lammets

i polarforskning, i organisasjon av mellomfolkelig hjelpearbeid og i personlig hengivelse for ideen kan han være vår rådgiver og veileder. Men hvordan kan han råde og veilede oss om kristendommen hvor han ingen personlig erfaring hadde? Vil vi ha greie på noe så spør vi en eller annen som skjønner sig på saken. Jeg spør ikke en ateist om kristendommen, men en kristen. Det er likegyldig hvad Nansen, Darwin, Voltaire og Marx sier om hvorfor de ikke er kristne. Det som betyr noe er at fire komplett ukjente og totalt uvitende mennesker sier om hvorfor de er kristne. Og fire ukjente kristne menneskers vidnesbyrd har like stor verdi som fire verdensberømtetheters.

Da jeg blev en kristen var det ikke fordi en sydafrikansk forretningsmann fortalte mig om oljehandel, men fordi han og en del andre mennesker vidnet om hvordan Jesus hadde tatt deres synd fra dem. Jeg tror på mange måter det er en fare å si at Nansen døde nesten som en kristen. Dels vet vi ingen ting om det, og dels be-

regler for det daglige liv, av F. B. Meyer må også nevnes. Hettet er også rikt illustrert. Både noe for «hjetert og forstanden». Den bringer takksigelse i sjelen for dette dyrebare blod som frelser fra all synd. Der er også gode og velsignede artikler av T. B. Barratt, Asbjørn Haugen, Willie Hagen m. fl. Spj

Litt fra Sørlandet.

Sørlandet har, for de fleste østlendinger, i grunn vært et ukjent felt i vårt land, hvad den frie bevegelse angår. Det er jo helt andre forhold på mange vis på sørlandet enn på østlandet. På landsbygden er det jo lite industrivirksomhet og befolkningen er spredt enn i de brede og tett befolkede østlandsbygger. Det er derfor sikkert av interesse å se litt fra denne del av vårt land også.

Arendal er jo godt kjent. Her har det vært meget fri virksomhet oppgjennem tiden. Her var det Paul Wettergren virket og br. M. Elom-Lakke som stod som leder av forsamlingen i Betania er jo landskjent. Menigheten i Betania er en av landets eldste frie forsamlinger. I den nyere tid har også pinsevennene fått en meget god virksomhet der. Br. Hjalmar Karlsen, Ski, står som forstander der og har utført et meget godt arbeid.

Rundt omkring Arendal er det også flere vennelokker som har regelmessige møter. Kommer man så videre sydover til småstedene og byene er det visstnok lite fri virksomhet. I Fevik, Grimstad og Lillesand er det vistnok ingen regelmessig møtevirksomhet hverken av de «frie venner» eller «pinsevennene».

I Kristiansand har begge disse retninger regelmessige møter. Betania på Lundsiden er de frie venners lokale og er et lyst og pent lokale og virksomheten der er den eldste. Pinsevennene har sitt lokale i byens hovedgate og deres virksomhet er av nyere dato også der. Ingen av dem er dog av den stør-

relse eller har den tilslutning som det skulde være rimelig i en by av Kristiansands størrelse. Indre rivninger har nok virket skadelig for begge. Men her er det både anledning til fremgang og land nok å bryte. I omegnen av Kristiansand er det også lite virksomhet imot hvad det burde være. Det er dog en del virksomhet på en del steder.

I Mandal er det bare en forsamling som praktiserer troende dåp, som har regelmessig virksomhet. De har et meget praktisk og pent lokale, «Salem». De står helt fritt og det er lett å samie folk til møtene der. Det er flere kjekke brodere og flere unge med der. Evangelist E. Skoie bor også i Mandal. Kommer vi lengere inn i landet er det flere små frie vennegrupper. I Sør-Audnedal ved Vigeland har misjonær Evestad oppatt virksomhet og i Kongsmo er det en pinsemenighet hvor br. Pålman er leder.

Langre syd når de frie venner gode virksomse forsamlinger både i Svennevik og Spangereid. Begge steder har de store pene lokaler og søkning til møtene. I Svennevik bor br. G. Svennevik og at de frie har såpass fremgang på disse kanter må nok for en stor del tilskrives hans utrettelige virksomhet. Han er byggmester og har vært det både timelig og åndelig. Han har bygget behusene for vennene rundt om her og er ute på stævner og møter hver søndag hele sommeren.

Ute ved Lindenes, Norges sydligste punkt, er det også en liten flokk venner. Br. T. Gtrbielsen den ledende broder der. I Lyng-

dal og på Listerlandet er det små vennelokker.

I Kvinesdalen er det virksomhet både i Øster og Vesterdalen og Liknes. De har egne bedehuse i Liknes og Vesterdalen. I Flekkefjord er det en meget god virksomse pinsemenighet. Så er det slutt på Sørlandet og vi begynner på Vestlandet. Vi skal imidlertid stans her denne gang og Vesterdalen får bli kapittel for sig senere.

Det er ingen skarp konkurranse mellom de to retninger på disse kanter. De deltar sammens stævner og de mottar evangelist fra begge retninger.

Det burde også være slik om alt. Det er i hovedsaken meget som skiller mot det som forener disse to retninger.

Fra U.S.A.

Tacoma, Wash. U. S. A. 9. februar 1936

Guds rike frem!

Sendte pengene for «Misjons-Røsten» for året 1937 den 5. sember 1936.

Vil si et hjertelig takk for «Misjons-Røsten» som har kommet regelmessig. Har ikke mistet eneste nummer i 1936.

Må Gud velsigne med de berytmelige utgivelser til å fortsette i de år.

Fikk bladet for 15. januar ledet dag. Det var et stykke som som rorte mitt hjerte og minnig mig om da jeg var hjemme i Norge året 1921. En søster og jeg var da på Nordland og vidnet om Jesus. Vi var der vel et år. Vi hadde ikke op noe offer, men hadde noen ører å avse, så delte vi med dem som ikke hadde mat. Vi engang en fattig enke et par år og hennes sønn som hadde meget imot leserne fikk en annen forelse av saken. Han sa til sin mor «Disse jentene er anderledes enn dem som almindelig reiser rundt og later sig.»

«Disse jentene er anderledes enn dem som almindelig reiser rundt og later sig.» Dette stykke jeg mener «Fra høstmarken». Å, hvor mange sukkende og lengtende mennesker der sitter rundt omkring

den ledende broder der. I Lyngdige. Moten er ofte naraktig, av den grunn at den like ofte er malplaset. Det kan gjelde motene i klæbransjen eller innen den religiøse verdens.

På fremskrittlinjen.

Fladelfiaforsamlingen i Oslo melder om fortsatt fremgang i 1936. Medlemsstallet pr. 1. januar 1937 var 2029. Det samlede beløp som kom inn i 1936 (ikke innbefattet misjonspenger fra andre menigheter) var kr. 83,760,86.

De arbeider regelmessig på følgende utposter, Bryn, Simensbråten, Bekkelagshøgda og Solemskogen.

Apen tale.

Rektor ved den sosialistiske høiskole i Brunnsvik, dr. Alf Ahlberg, har på et spørsmål et svensk tidsskrift rettet til en del kulturpersonligheter, om hvad kristendommen har betydning for dem personlig, svart bl. a.: «La kristendommens tre bli rykket op med roten, rykket op av samfundslivet, av kulturlivet, av menneskenes hjerte, og De skal få se villdyrsdjevlen i all

sin prakt. Har vi ikke allerede sett tilstrekkelig av villdyrgrindene tannrekke. Hvis vi ferdigheten er borte, hvad er statene annet enn store røykbänder, skrev Augustin. Rettidigheten er ikke en naturlig sende plante. Den er skapt i den kristne kultur og står faller med denne. Det samtgjelder om menneskeverd, spekten for frihet og personhet, — demokratiet. Alle er skudd på den kristne kulturs

Noe av det vakreste og beste jeg har sett i mitt liv, har jeg sett hos kristne mennesker skriver dr. Ahlberg, og alle dette er grunn nok til at jeg ke har kunnet trives blant spottere.

Jeg tror på Gud, det guddomelige eller hvad man nu kalle det. Og jeg tror at det vårt dunkle, av gåter og mistels fylte livs mening å at de og kjempe for den guddomelige sak i verden, og at og ondskap er alt det inne i og uten om oss, som står i rende ivelen.

Gud er min far, barn. Han har et hjerte full av kjærlighet. Jeg kan i alle tilfelle beregning på hans hjerte. Hans far hjelpe mig midt i alle mine trennig, ikke for h til å gjøre, men barn.

holmer og øyer hjer som aldri hører et frelses. Hvis de kommer noe høve, blir det jo i en vet hvad det bli. Jeg har ofte beseende vidner til misjon. Helgoland. Hvis man ken der må man br uver får en være h. Ja, atter en hjer «Røsten».

New York. Kjære «Misjons-Røsten»! Fornyer herved en misjonskollekt. Takk for bladet. Bånd mellom vårt Norge og oss. Og som troende at en gellets budskap en både hjemme og i utlandet. Gud velsigne med bladet. Hilsen eders søster.

Misjonærens antagelse. Idag er det ca. 10 millioner på de forskjellige mark, og omkring mange innfødte er 50 år siden regnet 1110 misjonærer.

HILSEN FRA OSLO. Daniel Nilsen pr i Møllergt. 38 og b. ske. Gud velsigne blandt oss og stad re og flere folk til.

Til Berger Johnsen. Hermed kr. 5 Johnsen bil. Har i flere år å be for virksom indianerne, Svare skje Gud. Minnesund 1. r.

Fra ubenevnt M. Hjertelig takk.

Kvittering. Til behuset mottatt kr. 5.00 Vold, Moss. Hjertelig takk. Er atter hjem for fiskerne. He masse fiskere så på møtene.

Hilsen. Gud er min far, barn. Han har et hjerte full av kjærlighet. Jeg kan i alle tilfelle beregning på hans hjerte. Hans far hjelpe mig midt i alle mine trennig, ikke for h til å gjøre, men barn.

Broderligst. Bruk ikke så å utgrunne ditt med å utgrunne ditt.

Satans oprinnelse og fall.

holmer og øyer hjemme i Norge, som aldri hører et ord om ham som kom for å frelse fra all synd. Hvis de kommer noen plass for å høre, blir det jo i statskirken og en vet hvad det blir.

Jeg har ofte bedt Gud om å sende vidner til mitt hjemsted på Helgoland. Hvis man skal til kirken der må man bruke båt. Er det uavår er en være hjemme.

Ja, etter en hjertelig takk for «Røsten».

En søster i Jesus.

New York U. S. A.
18. februar 1937.

Kjære «Misjons-Røsten»!
Forny her ved abonnemntet. Det som er tilovers kan legges i en misjonskollekt.

Takk for bladet, det er som et bånd mellom vårt kjære folk i Norge og oss. Og det gleder oss som troende at enn idag er evangeliets budskap en kraft til frelse både hjemme og ute blant hedningene.

Gud velsigne eders gjerning med bladet.

Hilsen eders søster i Herren.
O. E.

Misjonærens antall vokser.

Idag er det ca. 30,000 misjonærer på de forskjellige misjonsmarker, og omkring 4 ganger så mange innfødte arbeidere. — For 50 år siden regnet man med bare 1110 misjonærer.

HILSEN FRA OSLO

Daniel Nilsen prediker for tiden i Møllergt. 38 og blir til over påske. Gud velsigne hans arbeid blant oss og stadig strømmer flere og flere folk til møtene.

Eldstebrødre
i Møllergt. 38, Oslo

Til Berger Johnsen.

Hermed kr. 5.00 til Berger Johnsens bil.

Har i flere år vært minnet om å be for virksomheten der blant indianerne. Svaret er veldig. Priskje Gud.

Minnesund 1. mars 1937.

Broderligst
M. N.

Fra ubevevt Mandal kr. 25.00.

Hjertelig takk!

G. Iversen.

Kvittering.

Til bedehuset i Kjøllefjord er mottatt kr. 5.00 fra str. Auniko Vold, Moss.

Hjertelig takk!

Er atter hjemme og har møter for fiskerne. Her er nu samlet en masse fiskere så vi har meget folk på møtene.

Hilsen

O. Gamst.

Gud er min far og jeg er hans barn. Han har et guddommelig hjerte full av kjærlighet til mig. Jeg kan i alle tilfelle gjøre sikker beregning på hans kjære faderhjerte. Hans faderøse og hånd vil hjelpe mig midt i min svakhet og i alle mine trengsler. Han elsker mig, ikke for hvad jeg er mektig til å gjøre, men fordi jeg er hans barn.

D. L. Moody.

Bruk ikke så meget din tid med å utgrunne ditt eget hjerte som med å utgrunne Kristi hjerte.

Har Gud skapt Satan? Hvorfor kom han? Hvorledes blev han til? Blandt de mange hundre spørsmål vi har hatt til besvarelse, har vi ikke hatt disse før. Vi vil la Guds ord besvare oss disse.

Det er de som mener at Satan alltid har vært en djevel, fordi det står i Joh. 8, 44: Han var en manddraper fra begynnelsen. Disse 6 ord er grundig misforstått. Skrift må forklare skrift! Det er alene Gud som er evig, uten begynnelse og ende. Alt annet har en begynnelse — et utspring. Johannes taler om begynnelsen og kap 1 i Bibelen begynner med: «I begynnelsen skapte Gud himmel og jord». Gjennom ordet skapte Gud alle ting av intet. (Å skape er å frembringe noe av intet).

Bibelen forteller oss om den første strid. Se Apenb. 12. Denne strid begynte før menneskene blev skapt. Striden kom fra Satan og de engler han forførte. Siden har Satan forført hele jorderiket. (Apenb. 12, 9.) Og alle de som bor på jorden. (Apenb. 13.) Satans fall bestod i, som vi kan se av flere skriftsteder, at han vilde være som Gud. Disse engler øhølet sig selv til en større makt og herlighet enn Skaperen hadde gitt dem, og derved tapte de sitt første fyrstendømme og sitt himmelske hjem. De var gjennom skapelsen hellige og lysets engler, men de misbrukte den frihet de hadde fått fra skaperen og satte sin egen vilje mot skaperen vilje. Så skjedde frafallet. Og derpå fulgte forkastelsen, og mørkets lenker.

Apostelen sier: «Ti når Gud ikke sparte engler som syndet, men nedstyrtet dem til helvede og overga dem i mørkets lenker for å forvares til dommen. (2. Pet. 2, 4.)

Apostelen Judas sier: Og de engler som ikke bevarte sin opprinnelige verdighet, men forlot sin egen bolig, holder han i forvaring i evige lenker (under mørket) til den store dags dom. (Judas br. v. 6.)

Og hør en røst som roper: «Hvorledes er du fallen ned fra himmelen

træder enda klarere frem når vi betrakter vidnesbyrd fra kretser innenfor den katolske kirke. Disse vidnesbyrd er langt sikrere og tallrikere i sine enkeltheter, just fordi de er omhyggeligere bevart, skjermet for kjetterbålens flammer i de kirkelige biblioteker. Men allikevel når man tar i betraktning det lange tidsrum, så må man si at sådanne ting var en skjendelighet allikevel innenom kirken. Just derfor kan vi også finne en grunn hvorfor det meste er så nøie bemerket og omtalt. En ting til må vi bemerke hertil: Det var nesten utelukkende i de såkalte reformbevegelser disse ting forekom, eller de friere lægmannskretser innenom kirken, hvilket er forklarlig nok.

Da tiggermunkenes bevegelse setter innspicielt ved den hellige Franz av Assisi, var det opprinnelig en fri lægmannsvekkelse og var meget brennende i å forkynde Guds ord. Tungemålgaven vites å ha vært i virksomhet da. Og utallige er de under og helbredelser som tilskrives Franz. Således beretter Gørres om en viss Johannes, som da denne mann bad for ham, begynte å tale meksikansk til alle de tilstedeverendes forundring (1. binds 193). Gørres sier samtidig, at pensens gave med tungetalen som han kaller for «den dobbelte talegave» er blitt gitt også i nyere tid «ikke så sjeldent». (Boken er skrevet ca. 1837), hvorved han setter disse ting i forbindelse med pensen i oldtiden og derfra trekker linjen til sin egen tid, just som denne avhandling også gjerne vil gjøre.

28

du strålende stjerne, du morgenrødens sønn —!» (Es. 14, 12). Dette er et bilde av Satans fall. Han er et lysets engel, og englene kaltes for morgenstjerner (Job. 38, 7).

Lucifer (djevel) som var den strålende stjerne, morgenrødens sønn, den salvet kerub (Es. 14, 12, Esek. 28, 12, 13, og 14) er nu den forførte morgenstjernen. — Den falne englefyrsten som styrer og lar sig dyrke under de mangfoldigste former og navn — sier en forf. Det er en sannhet. Det er ham som virker i vantroens kretser (Ef. 2). Som før er bemerket, så begynte opprøret i himmelen. (Apenb. 12, 7—9). I dette opprør lå Satans list — mord — og alt annet, derfor står det: (en manddraper fra begynnelsen. Joh. 8, 44.)

Skriften sier ikke at satan var en manddraper fra evighet.

Nel, fra begynnelsen står evighet. Nel, fra begynnelsen står det! D. v. s. da hovmot, stolthet og høilhet begynte å modnes i ham. Dermed begynte altså striden. Dette er det, som skriften mener fra begynnelsen, og ikke fra evighet. Merk dette!

Gud alene er fra evighet. D. v. s. før tidens begynnelse. (2. Tim. 1, 9. Skat Rørdams overs.) Ingen er som Gud. (5. Mos. 33, 26.) Før ham er ingen blitt dannet, og efter ham blir ingen. (Es. 43, 10.) «Fra evig tid» er fra før verdens begynnelse. (Tit. 1, 2. Ef. 1, 4.) («Før evige tider», Bugge Weizsäcker).

«Ordet evig» begynner fra første Mosebok til Apenb. 22. «Evighetenes evighet» eller «evig, evighet, evindelig» anvendes i egentlig forstand om det som hverken har begynnelse eller ende, men helt og holdent er øphølet over de grenser som tiden setter, som f. eks. om Gud selv. «Den evige Gud» (1. Mos. 21, 33. og Rom. 16, 26). Videre om det som har begynnelse i tiden, men ingen avslutning, f. eks. det evige liv ved Jesus Kristus. (Johs. 3, 16, kap. 17, 3). Likeså «det evige rike» (2. Pet. 1, 11.) Den nåde

«evige tider av». (2. Tim. 1, 9. Sml. Ordspr. 8, 23—25.) Disse bibelsteder er tilstrekkelige til å bevise at «denne verdens fyrste» ikke er fra evighet. I en gml. overs. fra 1844 står det: («Du var en salvet kerub som skjuler Arken, og jeg hadde satt dig der. Du var på Guds hellige bjerg, du vandret midt iblandt stene.») (2. Mos. 25, 20, sml. Esek. 28, 12—14). Et gripende vidnesbyrd får vi av profeten Esekiel 28. Her kommer den falne englefyrsten klart frem under billedet av den hedenske konge i Tyrus. Hvad stod det i disse seks vers? Der stod:

«Du velordnede bygnings segl» (vers 12.) Han var fulkommen i skjønhet (vers 12). Han var full av visdom (vers 12). Han var ustraffelig (vers 15). Han var en salvet kerub (vers 14). Han var i Eden — Guds have (vers 13). Han var bedekket med de kostbare stener (vers 13.) Han vandret midt blandt glødende stener (vers 14). Han var ikke født, men skapt (vers 15). Han drev megen handel (vers 16.) Han var en strålende stjerne (Es. 14, 12.) Han var morgenrødens sønn. (Es. 14, 12.) Pauker og fløiter var i fullt arbeid den dag han blev skapt! (Esek. 28, 14—17). Den dag du blev skapt (v. 15), hvem skapte ham?

Himmels og jordens skaper. (Kol. 1, 16. Ef. 3, 9 og Apenb. 4, 11).

Enhver tenkende leser med åndelig innsikt vil se at denne beskrivelse ikke passer på noe menneske, men på en «velordnet kerub». Kerubene er overjordiske vesener og har menneskeskikkelse. De var utrustet med Guds kraft og herlighet før skapelsen. Da Gud skapte verden jublet de og frydet sig tilhobe; Morgenstjernen og alle Guds barn ropte av fryd (Job. 38, 7). De priste ham for den nye skapelsen de fikk se. Med morgenstjernen menes her lysets engler, den himmelske skapelsens innvånere, som her kalles Guds barn, overs. dr. Fjellstedt).

Kongen i Tyrus var kun et ridskap i satans tjeneste, en slave av hans vilje, et kar eller en kanal, som den onde talte gjennom, like- som han talte gjennom slangen i Edens have. 1. Mos. 3, 1, 4.) Det var denne onde ånd som på en gruffull måte var keiser over Tyrus og Rom i den daværende tid.

En lignende fremstilling har vi i (Apenb. 12, 7—8, Dan. 10, 12—13 f.) Profeten har oplyst oss om at denne salvede kerub var bedekket av de kostbare stener. Det bringer oss til å tenke på Aroms livkjortel og ihukommelsens skjønne stener (2. Mos. 28, 12—21). Likeledes de 12 kostbare stene i det nye Jerusalem på Zions bjerg. (Apenb. 21, 12—20). Satans fall var at han øphølet sig for sin dellighets skyld. (Esek. 28, 17.) Han blev nedstyrtet på jorden (Apenb. 12, 9—10. Luk. 10, 18 og 2. Pet. 2, 4, Judas br. 6.) Da dragen så at han var styrtet til jorden forfulgte han kvinnen (menigheten) med stor vrede, og det gjør han fremdeles inntil denne dag. En forf. bemerket hvilket sørgelig skuespill det må ha vært for himmelen da opprøretan- ken kom og fikk modnes i Satan, og hans fall blev åpenbart. For første gang forstyrretes himmelns harmoni. Og det lød fra de vel- dige tusener av englefyrsters kor:

«Strid — strid!»

Som før er anmerket blev denne salvede kerub utstøtt fra å være blandt de gloende stener (Apenb. 12, 7—13). Han som i sitt hjertes hovmod sa:

«Til himmelen vil jeg stige op over Guds stjerner vil jeg reise min trone, og jeg vil ta sete på forsamlingsbjerget i det ytterste norden. Jeg vil stige op over skyenes topp, jeg vil gjøre mig den høyeste lik.»

«Strid — strid!»

Dette var den skjermende kerubs vidnesbyrd før han blev nedstyrtet til helvede. (Es. 14, 12—15. og 2. Pet. 2, 4.)

Fleire bibelforktolkere og bibelkommentarer, samt de historiske kilder stadfester at Satan er øskapt, fallen kerub. Her anføres dr. Fjellstedt, dr. Nystrøm, dr.

Forts. 4. side.

Prof. I. Gørres i Tyskland som har skrevet et stort verk på 4 bind om «Den kristelige mystikk» gir mange opplysninger herom. Vistnok er han sterk kirkelig innstillet, ja endog i den grad at han kaller lignende fenomener utenfor kirken for demonisk mystikk, og sier: Denne har gått parallellt med den virkelige åndelige til alle tider. Han oppregner (1. s 30 fg.) de forskjellige «heresiers», såsom paulikianere, bogomiller, entusiaster, katarer, begharder og lollarder, med sine utløpere i «gjendøperbevegelsen» i begynnelsen av reformasjonens tid, og sier at de og lignende bevegelser har vært hovdbaner for den demoniske mystikk til alle tider og i alle land. Dermed har han i allefall understreket denne frivekkelses besiddelse av disse åndelige fenomener som kalles for nådegavene, om enn hans bedømmelse derav blir feil på grunn av hans dogmatiske kirkelige syn.

Angående helbredelser og andre undere er tiden så full av sådanne at det vrimler. De merkverdige ting fortelles fra alle kretser. Det er vanskelig her å skille mellom sagn og virkelighet. Mange forskere slår en strek over alt og henviser til middelalderens kolossale overtro. Men så lett er dette ikke å forklare. De samme forskere slår nemlig også en strek over lignende undere i vår egen tid, som stadfestes av manges erfaring. Ser vi nøkternt på saken må vi erkjenne at iallefall noe av dette er historisk virkelighet. Herren som har all makt i himmelen og på jorden formår å gjøre det utroligste for dem som setter sin lit til Ham.

De to beste i sitt slags!

A. S. O. G. FJELDEHIM, Bergen

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordsp. 11, 24.

Satans oprinnelse og fall.

Fort. fra 3. side.
Karl Beecker, dr. Waldenström, samt Augustinus, Tertullian, Ambrosius og flere gamle kirkefedre, som har den samme tanke. President Edvard bemerker således:

«Lucifer var før sitt fall Morgenstjernen, den skjermende kerub, den glimrende og høieste av alle skapninger.» Disse 8 lærde menn har den samme tanke og stadfester det som her er sagt om denne falne englefyrste.

Nu er det imidlertid så at intet menneske er skapt etter syndefallet. Da fallet var skjedd sa Herren til Eva: «Med smerte skal du føde dine barn».

Det er kun to mennesker som er skapte, nemlig Adam og Eva. (Les Esek 28, 13—15 og du vil finne at disse tre vers er nok til å bevise at der ingen dting er fra evighet — Enhver bibelgransker vil med letthet se at de egenskaper eller dyder som er avmerket, i versene 12—17, ikke passer på den hedenske konge av Tyrus. Denne konge falt for kaldernes sverd og døde som en uomskåren dng. Gud er skaperen for alle ting i himmelen og på jorden, de synlige og de usynlige. (Kol. 1, 16—17, Apenb. 4, 11). Som vi nu har sett må det være klart for enhver at Herren har skapt (Lucifer), den falne englefyrste og den tallrike englehær.

Satans navn er mange. Ifølge den engelske bibels autoriserte overs. har han navnet: «Lucifers». I en gml. overs. år 1589 heter han: «Asmodæus». (Overs. fra 1744 og 1819.) Likedan Luther sier: Den

djevel, Amosdæus, heter en mand-draper eller en fordrer, det er den husdjevel som hindrer og fordrer, så at man med barn og folk ingen vei kommer.

Disse Luthers ord er hellig påkrevet i denne tankeløse tid, at enhver under ydmyg bønn til Herren Jesus ber ham drive denne husdjevel ut av hjerte og hjem. Glem ikke det.

Videre kalles han «verdens Gud» — «verdens fyrste» — «Avgrunnens engel» — «Dragen» — «Slangen» — «Helsebul» — «Bileal» — «Mann-draper» — «Anklager» — «Fiende» — «Løgner» — «Brøilende løve» o. s. v.

Ennu kunde mange flere navner på denne falne englefyrste fremheves fra Bibelen, men vi anm. dette for de som kanskje er mindre kjente i de hellige skrifter. (Les Jos. 1, 8—9, Salm. 1, 2—3 og 119, 92—105.)

Denne onde ryver er den første synden. (1. Joh. 3, 8.) Han er den første løgner på jorden. (Joh. 8, 44.) Han er den første morder på jorden. (1. Mos. 4, 8.) Han er den første og største bedrager. (1. Mos. 3, 1—6 f.) Han er den første anklager. (Apenb. 12, 10.) Han er den første som drev handen. (Esek. 28, 16.) Han er den første tjuv. (1. Mos. 3, 1—6, Joh. 10, 8—10.) Han er den første og største motstander. (1. Pet. 5, 8.) Han er meget virksom i de vantro. (Ef. 2, 2.) Han var den første som bedrog kvinnen. (1. Tim. 2, 14.) Han er de ugudeliges fader. (Joh. 8, 44.) Han er verdens Gud — verdens fyrste (2. kor. 4, Ef. 2, 2.)

Vær edrue, våk! Djevelen søker å opsluke oss. 1. Pet. 5, 8.) Djevelen og de som adlyder ham blir levende kastet i ildsjen (Apenb. 19, 19—20, kap. 21, 8, 27, Matt. 22, 13, Apenb. 20, 12—15.)

O. Karlisen.

Klippe, du som brast for mig . . .

Ved dronning Victorias jubileum innfant der sig representanter fra alle verdens land for å lykkeske henne innledning hennes lange, heilbringende regjerings tid. Blandt disse var også en gammel madagassere. Etter at han hadde fremført sin lykkesknng, bad han om tillatelse til å synge en sang. Alle ventet da å høre ham synge en av sitt hjemlands sanger, men til forsamlingens overraskelse stemte han i:

«Klippe, du som brast for mig»
En som var tilstede ved denne anledning, skriver:

«Der opstod en dyp, eiendommelig stillhet som det var vanskelig å bryte, for mange var rørt til tårer ved såleeds å bli gjendvide til frukten av den sæd som «såes ved alle vann» i tro og nidkjærhet. Alle var slått av forundring for man hadde ikke ved denne anledning ventet å høre en av de skjønneste av Sions sanger bli sunget av en innfødt madagassere. Den gamle mann fortalte senere gjedesstrålende sine tilhørere at denne sang like siden han var blitt omvendt hadde vært ham usigelig kjær, og at den hadde hjulpet ham gjennom mangen en tung stund på hans pilgrimsferd.»

Kina.
STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10. Oslo.
HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: Rolf Engebretsen, Gladsvei 11. Grefsen, Oslo.
OLGA SCHULT: Gerda Sigvealand, Rosenborgsgt. 1. Oslo.

ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Serligt 15, Oslo.
M. PAULSEN og IDA LORENTESEN: Misjons-Rosten, Sarpborg.
TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Syneshaugen 13, Bergen.
GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Bråvik pr. Staube.

ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.
CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26 Bergen.

INGER FRELLUMSTAD: Silperimester Refersen, Selvik, Sande i Vestfold.

Afrika.
INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Scheestedsgt. 3 a, Oslo.
HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soli, Røllingen.
JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Møsterhamn.

Den Norske Kongemisjon.
ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.
BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebø, Otterholdt, Ba.

India.
ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Forsgrund.
DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestramveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND: Belop sendes direkte. Adressen: 3 St. Marks R. d., Bangalore, India.

BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergveien 36, Narvik.
HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kredittkassen, Halden.

ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Scheestedsgt. 3 a, Oslo.
HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passabæk p. o. Sande, Halden.

RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydelekken, Kongsberg.
B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsen, Kvitelemark, Telemark.

DAGMAR ENGSTRØM: Rolf Engebretsen, Gladsvei 11, Grefsen, Oslo.

Finnmark.
DORTHEA KLEM, BORSELY: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjemneværende misjonærer.
JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Sande.

F. O. SHRODER: A. Toftner, Softebergsgt. 16, Oslo.
TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Ser Audnedal pr. Mandal.

PEDER EVENSTAD, Vigeland, Audnedal pr. Mandal.
HANSINE NESFOSEN: Constanse Nestdal, Solheimsgt. 1, Bergen.

For troende.

MOEN PENSJONAT
Fevik pr. Arendal.

Gjester mottas hele året. Kr. 50 pr. døgn. Ideelt sommeropholdssted. 5 min. til sjøen og sørlige ske hovedvei. Telefont.

Troende venner!

Besøk **BANK-KAFÉEN**
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstevet, Oslo.
God middag.
Kaffe og smørbrød.
Rimelige priser.

BØKER

Følgende bøker kan bestilles av ekspedisjonen mandag til formiddag i Jesu kirke i Sarpborg:

Aida Margareth av Ida Sævi. En ypperlig barnebok. Pris 1.00 + porto 20 øre.

Barnabas brev. Oversatt av gresk av biskop B. Støylen. Pris 1.00 + porto 14 øre.

«Glommen» trykkeri, Sarpborg

Når inkvisisjonen anklager «kjetterne», eller de troende som tilhørte frimenighetene, så blev de ofte beskyldt for magi og kvaksalveri og lignende, hvilket vi enda kan høre i våre dager. Her skimter vi undergravernes eksistens innen deres kretser, likesom vi i vårt land har sett et par meget benyttede evangelister blitt rammet av «kvaksalverloven» da de hadde gaver til å be for syke, og mange vitterlig er opreist endog fra dødelige, av lægene oppgitte tilfeller.

Pave Gregor d. IX skriver i 1233 at «satan, viser sig i mange forskjellige skikkelser i deres sammenkomster», nemlig hos valdenserne og også gjennom slike og lignende uttalelser skimtes de samme gaver sett gjennom den hatske inkvisitors øiner.

Slike ting fyller inkvisisjonsakterne fra det 13. århundrede, sier Görres. I en sådan aktsamling heter det: «Allerede for 270 år siden bestod og graserte den kettiske sekt Valdensere samt de «fattede fra Lyon.» . . . Det må dommeren vite, at ser man noiere efter så er mest alle valdensere trollmenner og hekser og djevlebesvergere. Skjønt ikke alle besvergere er valdensere, så treffes ofte besvergere og valdensere isammen.» (Codex nr. 3446 i det kongelige Bibliotek i Paris.)

Jo mere jeg leser om de ulykkelige offere for den virkelige skinnhellighets sverd, jo mere brenner mitt hjerte for disse folk, som i sannhet fikk gå Mestens vei. Også han, den gudopfyldte, blev for mange en besatte». (se evangelierne) Han har sagt: «Har

de hatet mig skal de hate eder. En disippel er ikke over sin Mester.»

Vi kommer nu naturlig over til middelalderens hekseprossesser. Over hele Europa flammet ikke bare kjetterbål, men i sammenheng hermed heksebål. Det var likesom en vannvidsepidemi å brenne «hekser» med pavelig fullmakt. Fra disse henrettelser har vi flere interessante beretninger om forefallende tungetale som grunn til henrettelsen, og endog de uforståelige ord og setninger som disse skulde ha uttalt er blitt opbevart. (sml. Mossimans avhandling s. 60.) En kvinne i Wurzburg blev brendt fordi hun ytret følgende ord:

Lalle bachera, magatte baphia, dajam.
Vagath, henneche, ammi nagaz adamator.
Raphael Immanuel Christus, Tetragrammaton.
Agro Jad Loi. Konig. Konig.

Andre lignende beretninger er optegnet. Likeledes fortelles det om en enke som blev lagt på pinebenken, og da bøddelen begynte å pine henne, fikk hun kraftige rykninger og talte i tre forskjellige sprog, særlig høitysk.

Når vi legger merke til at disse ulykkelige ofre blev anklaget for overnaturlige ting, magi, trolldom og lign., så undrer dette oss ikke. Her finnes sikkert en hel rekke (selvfølgelig ikke alle) virkelige sanne troende som i likhet med hine valdensere blev anset for mystiske personer på grunn av de overnaturlige åpenbarelser som var knyttet til deres liv. Men de gikk glade i døden prisende sin frelser.

At nådegavene på ingen måte var ophørt å virke,